Jahresbericht

über das

Königl. Dom-Gymnasium zu Magdeburg

von Ostern 1900 bis Ostern 1901,

erstattet von

dem Direktor

Dr. Friedrich Holzweißig.

Inhalt: De genetivi apud Aeschinem usu vom Oberlehrer Paul Detto.

Magdeburg
Königliche Hofbuchdruckerei von Carl Friese
1901.

1901 Programm Nr. 256.

Aeschinis in orationibus perlegendis cum in casuum ratione perquirenda versatus essem, commentationem de genetivo Aeschineo conscribere animum induxi. Nam cum adhuc grammaticam quam dicunt historicam desideremus, vel materiam ipsam comportare opus mihi videtur dignum, in quod operam impendam; etenim cum suae quisque aetatis scriptor mores expresserit, quicunque perlectus erit, opera illi navata non sine aliquo fructu erit.

Sed priusquam ad singula genetivi constituenda ac describenda genera accedam, nonnulla in universum praemittere mihi liceat. Omisi epistulas, quas esse spurias nemo non concedit. Ac de verbis quidem contextus Aeschinei secutus sum Fridericum Blass,[1]) virum in oratoribus Atticis emendandis optime meritum. Ita autem rem institui, ut intra fines uniuscuiusque generis, quo esset melior rerum conspectus, litterarum ordinem sequerer.

Ceterum cave plura speraveris. Nos, qui in scholarum umbraculis desudamus, temporum iniquitate prohibiti nequiquam ferre litterarum palmam studemus. Qua de causa eius quaestionis materiam colligere satis habui, collectam digerere atque in litterarum usum vindicare aliorum sit, qui publicis muneribus sunt magis exonerati.

His praemissis ad propositum veniamus. Ac primum quidem dicam de genetivo adnominali, deinde de genetivo cum adiectivis coniuncto, tum de genetivo ex verbis pendenti.

I. De genetivo adnominali.

In genetivis, qui nominibus adiciunctur, construendis Aeschines plerumque cum aliis scriptoribus facit, cum genetivos et nominibus omnium generum adscribat et pronominibus, adiectivis, participiis adverbiisque, quae in substantivorum vim ac potestatem abierunt. Qua re operae non semper pretium videtur esse omnia huius generis exempla afferre, sed multa silentio praeterire mihi licet.

1. De genetivo possessivo.

Nominibus propriis genetivus adscribitur possessivus ad significandum, unde aliquis sit ortus: Ἀντικλῆς Καλλίου Εὐωνυμεύς I 53, Ἀρίσταρχος ὁ τοῦ Μόσχου I 171, II 166*, Ἀριστείδης Εὐφιλήτου Κηφισιεύς II 155, Δερκύλος Αὐτοκλέους Ἁγνούσιος II 155, Ἰατροκλῆς ὁ Πασιφῶντος II 126, Κηφισόδωρος ὁ τοῦ Μόλωνος I 158, Κίμων ὁ Μιλτιάδου II 172*, Κρίτων ὁ Ἀστυόχου I 156, Μισγόλας Ναυκράτους Κολλυτεύς I 41, Μνησίθεος ὁ τοῦ μαγείρου I 158, Νικίας ὁ Νικηράτου II 175*, Πανταλέων ὁ Κλεαγόρου I 156, Τιμόθεος ὁ Κόνωνος II 70, Φαῖδρος Καλλίου Σφήττιος I 43.

[1]) Aeschinis orationes. Post Fr. Frankium curavit Fridericus Blass. Lipsiae 1896.

Ex his exemplis elucet Aeschinem inscriptionum morem secutum, cum Atheniensium pagus est additus, articulum omisisse. Ceteroquin articulus ὁ positus est, id quod septem locis manifesto probatur, cum tribus reliquis asterisco denotatis. ubi nomina genetivo posita sunt (II 166 εἰς οἰκίαν τὴν Ἀριστάρχου τοῦ Μόσχου, II 172 Κίμωνος τοῦ Μιλτιάδου προκηρυκευσαμένου, II 175 διὰ Νικίου τοῦ Νικηράτου) ex analogia genetivum ad antecedens nomen proprium pertinere statuendum sit.

2. De genetivo auctoris.

Ex hoc genetivi genere, quo indicatur, unde aliquid fiat, memoria mihi dignum videtur esse II 171 κατόρθωσις τῶν παίδων, res a iunioribus bene gestae. Substantivum κατόρθωσις praeterea semel apud Aristotelem rhet. II 3 eadem notione usurpatur et posteriore demum aetate a Polybio saepius in usum vocari coeptum est.

3. De genetivo partitivo.

a) In adiectivis cum genetivo partitivo constructis illud apud Aeschinem memorabile videtur, quod nonnunquam hae locutiones pluribus verbis fere idem explicant, quod alias nominativo substantivi cum adiectivo coniuncti significatur: τὰ ἔνδοξα καὶ λαμπρὰ τῶν πραγμάτων III 231, τὰ μεγάλα καὶ σπουδαῖα τῶν πραγμάτων II 152, τὰ κοινὰ καὶ φιλάνθρωπα τῶν ὀνομάτων III 248, ut exempli causa τὰ ἔνδοξα καὶ λαμπρὰ τῶν πραγμάτων nihil aliud sibi velit nisi ἔνδοξα καὶ λαμπρὰ πράγματα.

b) Superlativis Aeschines cum solis tum cum substantivis coniunctis genetivum partitivum adiunxit. Genus superlativi substantivo obnoxio assimilatum invenitur II 8 ἡ πλείστη τῆς κατηγορίας. Semel cum superlativo genetivus pronominis reflexivi coniunctus est, qui non ut partitivus, sed ita mihi intellegendus videtur esse, ut insit notio ablativa: I 11 ἐν τῇ σωφρονεστάτῃ ἑαυτοῦ ἡλικίᾳ ὤν.

4. De genetivo obiectivo.

In genetivis obiectivis usurpandis Aeschines, ut est Graecorum mos, satis libere versatur, cum non solum substantiva, quae ducuntur e verbis transitivis, sed etiam alia nomina saepe cum genetivo coniungat. Sed quoniam longum est omnia eiusmodi substantiva enumerare, satis habeo pauca et memoria digna exempla afferre, in quibus Aeschines tum genetivis tum praepositionibus, quas rarius adhibuisse Graecos R. Kuehner[1]) testatur, usus est.

Ἐπαινέτης semper genetivum asciscit I 129 τούτων τῶν ποιημάτων, II 45 ἡμῶν, III 63 τῆς εἰρήνης.

Ἔπαινος contra omnibus locis praepositioni κατά et genetivo adiungitur I 157 ἔπαινος κατ' αὐτῶν, I 169 τὸν καθ' αὑτοῦ ἔπαινον, III 50 οἱ κατὰ Δημοσθένους ἔπαινοι, III 124 ἔπαινος κατὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως, III 241 τοὺς καθ' ἑαυτῶν ἐπαίνους λέγειν.

---

[1]) R. Kuehner, ausführliche Grammatik der griech. Sprache, 2. Teil Satzlehre, 3. Auflage besorgt von B. Gerth, Hannover und Leipzig 1898. § 414, 4, Anm. 3.

Συμμαχία genetivis adiungitur II 32 συμμαχίας γὰρ Λακεδαιμονίων καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων συνελθούσης, III 84 τῇ τῶν Εὐβοέων καὶ Θηβαίων συμμαχίᾳ, III 118 τῆς τῶν Φωκέων συμμαχίας, III 239 τὴν Θηβαίων συμμαχίαν. Praepositio πρός adhibita est locis III 91 διασφαλῆναι τῆς πρὸς ὑμᾶς συμμαχίας, III 106 τὴν πρὸς Θηβαίους συμμαχίαν γράψας, III 237 αἰτίαι τῆς πρὸς Θηβαίους συμμαχίας.

Praeterea praepositionem πρός ab Aeschine usurpatam videmus in vocabulis εἰρήνη (II 84 τὴν πρὸς Φίλιππον εἰρήνην) et προξενία (II 141 διὰ τὴν πρὸς Θηβαίους προξενίαν).

Ad postremum mihi videtur adnotandum Aeschinem in vocabulis αἰτία et κρίσις pro genetivo obiectivo usum esse praepositione περί et accusativo ad significandum, quis accusatione vel iudicio peteretur: ἡ περὶ Τίμαρχον αἰτία I 175, ἡ περὶ Τίμαρχον κρίσις II 180.

Ceterum ne apud Aeschinem quidem exempla desunt, quibus substantiva dativum obiecti sibi asciscant:

Ἀπολογισμός III 247 εἰς ἀπολογισμὸν τοῖς νῦν οὐ παροῦσιν.

Εὔνοια II 181 τῇ πόλει.

Εὐχαί I 188 ταῖς σεμναῖς θεαῖς

Χορηγός I 54 τῇ αὑτοῦ βδελυρίᾳ, II 79 ταῖς δαπάναις.

Ψήφισμα II 110 τοῖς πρέσβεσιν.

Videmus autem haec exempla praeter vocem εὔνοια ita esse morata, ut sint substantiva verbalia, in quibus vis verbi tanquam sit conservata, εὔνοια vero ab adiectivo εὔνους est derivata, quod coniunctum cum copula εἶναι verbo par existimandum videtur.

II. De genetivo adiectivis obnoxio.

Cum adiectivis coniungitur genetivus, ut vis eorum accuratius definiatur et quasi certis finibus circumscribatur. Exstant exempla:

Αἴτιος genetivo rei adiungitur I 117 τῆς ἐξ ἀρχῆς καταλήψεως τοῦ ἱεροῦ, II 39 τῆς διαφορᾶς, III 129 τῶν πεπραγμένων, III 147 τηλικούτων κακῶν, III 157 τούτων, III 188 τῶν μεγίστων κακῶν, III 226 πάντων τῶν κακῶν, III 236 τούτων. Dativus personae appositus est I 3 τοῦ ὅλου ἀγῶνος Τιμάρχῳ, I 56 τῆς συμφορᾶς Τιμομάρχῳ, III 57 τῆς σωτηρίας τῇ πόλει, III 61 τοῦ ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην τῷ δήμῳ, III 155 τῆς ὀρφανίας τοῖς παισίν, III 236 ἀγαθοῦ τινος τῇ πόλει.

Ἀκρατής I 141 ὧν οὐ χρή.

Ἀνάξιος II 63 εἰρήνη ἀναξιά τῆς πόλεως, III 88 αὐτοῦ, III 205 τῆς δωρεᾶς.

Ἀνήκοος I 141 παιδείας, II 120 μηδενὸς λόγου Ἑλληνικοῦ.

Ἄξιος I 134, II 45, II 113, III 182 τῆς πόλεως, II 23 τῆς ὑμετέρας πίστεως, III 66 ὀργῆς.

Ἐναγής III 110 τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Λητοῦς καὶ Ἀθηνᾶς Προνοίας.

Ἐναντίος, si substantivi vice fungitur, in singulari numero τοὐναντίον genetivo tantum adiungitur III 50, 170, 254, cum pluralis numerus τἀναντία genetivum semel III 246, dativum ter II 136, III 116, 155 assumat.

Ἐνδεής I 42 οὐδενὸς τῶν μετρίων.

Ἴδιος III 3 τὴν πολιτείαν ἰδίαν αὐτῶν ἡγούμενοι.

Κύριος I 103 τῆς οὐσίας, I 106 ὅσων, I 187 τῆς ψήφου, II 32 τῆς καθ' αὑτὸν ψήφου, II 118 ἡ μὲν τύχη καὶ Φίλιππος ἦσαν τῶν ἔργων κύριοι, ἐγὼ δὲ τῆς εἰς ὑμᾶς εὐνοίας καὶ τῶν λόγων, II 131 τύχη πάντων κυρία, II 132 τὰ τῶν παρόδων τῶν εἰς Πύλας χωρία κύρια, II 178 τῶν λόγων, II 180 τῆς ψήφου, III 20 τῶν μεγίστων, III 85 τῆς Εὐβοίας, III 132 ἑτέρων.

Μεστός II 106 ταραχῆς καὶ τόλμης, III 100 ψήφισμα μεστὸν ἐλπίδων οὐκ ἐσομένων καὶ στρατοπέδων οὐδέποτε συλλεγησομένων.

Οἰκεῖος I 186 τοὺς ἑαυτῶν οἰκείους ἐρέσθαι, II 154 οἰκείαν αὐτοῦ γυναῖκα, III 153 τῶν τελευτησάντων.

Ὁμότροπος I 158 Τιμάρχου.

Ὁμώνυμος I 157 τοῦ νυνὶ κρινομένου.

Ὑπεύθυνος II 182, III 26 ἀρχῆς, III 17 τίνος.

Ὤνιος III 160 ἀρετὴ αἵματος ὠνία.

Ex his adiectivis, quorum apud scriptores Atticos ἴδιος, οἰκεῖος, ὁμότροπος ὁμώνυμος nullo discrimine etiam cum dativo coniunjuntur, apud Aeschinem semel οἰκεῖος dativo obnoxium est II 78, ubi tamen cum adiectivo συνήθης conexum est.

Postremo huic commentationis loco genetivum quem vocant comparationis inserere mihi liceat. Cuius exempla cum haud ita notabilia sint, commemorare satis habeo usum vere Graecum λιτότητος semel inveniri I 151 ὁ οὐδενὸς ἧττον σοφὸς τῶν ποιητῶν Εὐριπίδης.

III. De genetivo ex verbis pendenti.

Genetivus, quamquam primo obtutu a verbali structura videtur prorsus abhorrere, tamen ex analogia nominum cum genetivo coniunctorum etiam verba sibi asciscit, quem adverbialem, ut ita dicam, genetivi usum ab usu adnominali originem ducere patet. Verba enim ex analogia eorum nominum, quorum in notionem cadunt, ita cum genetivo coniunguntur, ut nominalis notio, quae verbo subest, genetivum efficiat.[1]) Sunt autem duo genera genetivorum, qui verba sequuntur, genetivus proprio sensu et genetivus, ut ita dicam, ablativus, qui ablativi vice fungitur.

1. De genetivo proprio.

Ac primum quidem genetivum sibi asciscunt verba, in quibus inest vis **participandi** et **vindicandi**:

Ἀντιποιέομαι II 33 τούτων.

Κοινωνέω III 96 τῆς συντάξεως. Altero loco praeditum notione conveniendi vel cohaerendi dativo adiungitur II 145 φήμη μὲν γὰρ οὐ κοινωνεῖ διαβολῇ.

Μεταδίδωμι II 52 λόγου.

Μέτεστιν I 78 τῆς πόλεως III 65 συμμαχίας καὶ εἰρήνης.

Μετέχω I 160 τῶν τῆς πόλεως κοινῶν, II 57 εἰρήνης, II 116 τοῦ ἱεροῦ, II 147 τῶν αὐτῶν βωμῶν, II 148 τῶν πολιτικῶν κακῶν, II 184 τῶν αὐτῶν ἐπιτηδευμάτων, III 70 ὅρκων καὶ συνθηκῶν,

[1]) R. Kuehner, l. l. § 413, 2.

III 117 οὐδεμιᾶς παιδείας, III 127 μήτε λόγου μήτε ἔργου μήτε δόγματος μήτε πράξεως μηδεμιᾶς, III 191 ἁπάντων τῶν πόνων.

Deinde genetivus sequitur verba contingendi et comprehendendi, incipiendi et cohaerendi:

Ἅπτομαι I 53 βελτιόνων διατριβῶν, II 79, 177 ὅπλων, II 131 τῶν ἱερῶν χρημάτων, III 140 τὸ δεινὸν αὐτῶν ἥπτετο, III 193 πράγματος, III 237 τῶν ἔργων.

Ἄρχομαι I 37 τοῦ λόγου, II 109 τοῦ λέγειν, III 21 τῶν νόμων, III 216 τοῦ λόγου.

Ἕλκω II 157 τῶν τριχῶν.

Ἐπιβαίνω II 82 Χερρονήσου.

Ἐπιλαμβάνομαι III 147 φύσις πονηρὰ μεγάλης ἐξουσίας ἐπιλαβομένη, III 150 τριχῶν.

Προσάπτομαι I 127 αὐτῶν sc. πράξεων, III 114 ὅτου ἢ ἀνδρὸς ἰδιώτου ἢ δυνάστου ἢ πόλεως δημοκρατουμένης ἂν προσάψηται, III 133 τούτων τῶν πραγμάτων.

Συνεφάπτομαι II 84 τῶν ἱερῶν.

Tum genetivum assumunt verba consequendi et adipiscendi, petendi et desiderandi:

Ἀποτυγχάνω I 112 δωρεᾶς, III 92 τούτων τῶν προαιρέσεων οὐδεμιᾶς, III 212 τῶν ἀριστείων.

Ἐπιθυμέω I 95 τῶν αὐτῶν, II 36, 174 τῆς εἰρήνης, III 218 μειζόνων, III 249 στεφάνων καὶ κηρυγμάτων

Ἐράω I 137 τῶν καλῶν καὶ σωφρόνων, I 139 ἐλευθέρου παιδός, I 141 τῶν ὁμοίων.

Ἐφικνέομαι III 189 ἀνδραγαθίας.

Στοχάζομαι praeditum notione coniectandi alterum cum genetivo, II 155 τῆς φυγῆς καὶ τῆς παρούσης ἀπορίας, alterum cum praepositione περί et genetivo coniunctum est, II 103 περὶ τοῦ πράγματος.

Τυγχάνω I 61, II 30 τινὸς τῶν δικαίων, I 133 σωφροσύνης, I 156 πλείστων καὶ σωφρονεστάτων ἐραστῶν, II 2 λόγου, II 2, 142 ἀπολογίας, II 117 σωτηρίας καὶ ψήφου et paulo infra δίκης, II 123 εἰρήνης, II 182 κατηγόρου, III 16 ὀργῆς, III 89 συγγνώμης, III 131 ζημίας.

Tum genetivus adiungitur verbis copiae et fruendi.

Ἀναπίμπλημι II 72 ἡ πόλις ἡμῶν Μυοννήσου καὶ τῆς τῶν λῃστῶν δόξης ἀνεπίμπλατο, II 88 φόνου δικαίου.

Ἀπολαύω I 56 εὐηθείας, III 130 ἐξουσίας τῆς ὑφ' ὑμῶν δεδομένης.

Ἐμπίμπλημι I 171 ἐλπίδων κενῶν, II 86 βοῆς καὶ κραυγῆς, III 130 ἐξουσίας, III 230 ἐνεπίμπλατο ἡ ὀρχήστρα χρυσῶν στεφάνων.

Εὐπορέω I 54 ἀργυρίου. Praeterea semel transitive usurpatur et significat „abunde suppeditare" I 101 ὅθεν δὲ ταῦτ' ηὐπόρησεν, ἐγὼ ἐρῶ.

Deinde genetivus pendet e verbis animadvertendi et audiendi: Ἀκούω coniungitur

a) cum genetivo et participio ad personam significandam, quam aliquid facientem audimus: I 2 ἠκούσατε ἀναγιγνώσκοντος τοῦ γραμματέως, II 1 μοῦ λέγοντος, II 156 τῶν μαρτύρων διομνυμένων καὶ μαρτυρούντων, III 17 μοῦ λέγοντος.

b) cum genetivo personae ad significandum, ex quo aliquid comperiamus: I 4 καὶ ἑτέρων ἤδη πρότερον ἀκηκοότες, II 16 τοὺς αὐτοὺς λόγους ἀκούοντες τοῦ Ἰατροκλέους, II 100 ἀκούων

δὲ τῶν ἐκείνου φίλων ἁπάντων, ὅτι καὶ τοὺς λοιποὺς ἀφήσει, II 155 κάλει μοι Ἀριστοφάνην τὸν Ὀλύνθιον καὶ τὴν μαρτυρίαν ἀναγίγνωσκε καὶ τοὺς ἀκηκοότας αὐτοῦ καὶ πρὸς ἐμὲ ἀγγείλαντας.

c) cum genetivo personae, quae audiatur: II 1 ὀμωμοκότες τῶν ἀντιδίκων ὁμοίως ἀμφοτέρων ἀκούσεσθαι, II 24 σιγῇ καὶ δικαίως ἡμῶν ἀκούετε, III 57 κἂν οἱ δικασταὶ ἐξ ἴσου ἡμῶν ἀκούωσιν, III 201 ἐὰν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμῶν ἀκούειν, μηδ᾽ ὑμεῖς ἐκείνου ἐθέλετε.

d) cum genetivo rei, cui intenti simus: I 36 τῶν νόμων ἀκηκόατε, I 195 πρὶν τῆς συνηγορίας ἀκοῦσαι, II 4 τῆς κατηγορίας, II 44 τῶν λόγων, II 56 τῆς κατηγορίας, II 62 τῶν ψηφισμάτων, II 69 τῆς μαρτυρίας, II 73 τοῦ ψηφίσματος, II 90 τῆς Χάρητος ἐπιστολῆς, II 102 ὥσπερ τῆς κατηγορίας ἠκούσατε, οὕτω καὶ τῆς ἀπολογίας ἀκούσατε, II 134 τῆς ἐπιστολῆς τῆς Προξένου, II 182 τῶν ὀνειδῶν, III 8 τῶν λόγων, III 22, 47 αὐτῶν τῶν νόμων, III 68 τῶν ψηφισμάτων, III 112 τῆς ἀρᾶς.

e) cum accusativo rei, cui intendamus animum: II 24 ἀκούσατε δὴ τοὺς ἡμετέρους λόγους, II 34 ὡς ὑπερβολάς τινας δυνάμεως ἀκουσόμενοι λόγων, II 44 δέομαι ὑμῶν προσεπιπονῆσαι ἀκούοντες καὶ τὴν λοιπὴν διήγησιν, II 86 τὰς μαρτυρίας ἀκούσατε, III 144 τἀδικήματα τὰ τούτου ἀκούειν συνείθισθε.

f) cum accusativo rei compertae aut comperiendae: II 29 ἀκούσας δὲ ταῦτα, II 43 τὴν ἐπιβουλὴν οὐ προορωμένων, ἣν αὐτίκ᾽ ἀκούσεσθε, II 44 τὰ περὶ Κερσοβλέπτην καὶ τὰς περὶ Φωκέων αἰτίας, II 44 τὰ πρὸ τούτων, II 81 (bis) ἃ ἤκουσα, III 137 τἀληθῆ, III 235 τὰς αἰτίας.

Bis accusativo adiungitur infinitivus: I 55 τοιαῦτα ἁμαρτήματα ἐγὼ ἀκήκοα γεγονέναι et I 117 προδιήγησις τῆς ἀπολογίας, ἧς ἀκούω μέλλειν γίγνεσθαι, quo loco accusativus assimilatione pronominis relativi abiit in genetivum.

Αἰσθάνομαι cum genetivo rei significat sentio, proprie, sensu corporis I 14 οὐκέτι αἰσθάνεται ὧν εὖ πάσχει; de iis, quae auribus percipiuntur, dicitur I 59 ὥστε καὶ τοὺς γείτονας αἰσθέσθαι τῆς κραυγῆς. Ad animum transfertur et accusativo adiungitur I 110 αἰσθόμενος δὲ τὸ πρᾶγμα.

Ἀκροάομαι obiectum alterum genetivo personae (I 77 τῶν ἀγονιζομένων), alterum accusativo rei (III 201 τὰς ἀπολογίας) assumit.

Ἐπακούω genetivum rei sibi asciscit III 8, 56 τῆσδε τῆς κρίσεως.

Προαισθάνομαι genetivo rei cum participio adiungitur I 176 τῶν ἀδικημάτων μελλόντων γίγνεσθαι.

Πυνθάνομαι indicat personam, ex qua aliquid quaerimus aut comperimus, semel genetivo: III 191 ὡς ἐγὼ τοῦ πατρὸς τοῦ ἐμαυτοῦ ἐπυνθανόμην, ter praepositione παρά cum genetivo: II 77 οὐ γὰρ παρὰ τῶν ἀλλοτρίων, ἀλλὰ παρὰ τοῦ πάντων οἰκειοτάτου ταῦτα ἐπυνθανόμην, III 77 ὡς οὐ παρὰ Χαριδήμου τὸ πρᾶγμα πεπυσμένος, III 243 πυθοῦ παρ᾽ αὐτῶν, semel praepositione διά cum genetivo: III 77 διὰ τῶν κατασκόπων πυθόμενος τὴν Φιλίππου τελευτήν.

Θαυμάζω. Hoc verbum denique huc referre mihi liceat, quippe in quo, cum genetivo personae adiungitur, quodammodo notio insit animadvertendi. Aeschines autem omnibus locis in hoc verbo genetivo personae usus est. Accusativus rei praeter genetivum personae bis, I 188 θαυμάζω δ᾽ ὑμῶν κἀκεῖνο et II 120 ἔλεγον, ὅτι θαυμάζειν ὑμῶν καὶ Φιλίππου φαίη τὴν ἐξαίφνης ὁμόνοιαν, invenitur, alias pro accusativo rei enuntiatum condicionale (III 236) aut temporale (II 49) positum est. Semel (III 230) pro accusativo rei enuntiatum interrogativum

reperitur, quod e verbis θαυμάζω et ζητῶ coniunctis pendet. Accusativum personae et genetivum rei Aeschines in hoc verbo non usurpavit.

Tum genetivus obnoxius est verbis recordandi et obliviscendi, providendi et neglegendi, quae tamen nonnunquam etiam cum accusativo aut praepositionibus coniungi solent.

Ἀμελέω uno loco, quo exstat, praepositionem περί et genetivum sibi vindicat III 38: ἠμέληται περὶ τῶν τοιούτων νομοθέτῃ.

Ἀμνημονέω I 72 νόμων.

Ἀναμιμνήσκομαι ter genetivum rei (II 73 τοῦ πολέμου, III 112 τῶν ὅρκων, III 177 στεφάνων καὶ δωρεῶν), quinquies accusativum (I 143 ἕν τι τοῦτο τῶν λυπηροτάτων, I 195 βίους, II 99 τὰς ἀρχαίας ἐπωνυμίας, III 31 τοὺς προειρημένους λόγους, III 154 ἐκεῖνο) sibi asciscit.

Ἀναμιμνήσκω accusativum et personae et rei assumit I 81: ταῦθ' ὑμᾶς ἀναμνῆσαι βούλομαι.

Ἐπιλανθάνομαι adiungitur genetivo personae I 158: πολλοὺς ἑτέρους, ὧν ἑκὼν ἐπιλανθάνομαι, genetivo rei ter, II 36 τῶν Ἀθήνησι πραγμάτων, III 85 τούτων, III 211 τῶν καθεστηκότων, accusativo rei semel II 48 τὴν δέησιν.

Ἐπιμέλομαι omnibus locis Aeschines cum solo genetivo praepositione non addita usurpavit. Loci I 10 τούτων et I 158 τῶν ὀρφανῶν genetivos personae, I 30 τῶν λόγων et paulo infra τοῦ βίου, II 149 τῶν ὑμετέρων προσόδων, III 27 τῶν ἔργων, III 249 τῆς δημοκρατίας, III 255 τῆς τοῦ σώματος εὐεξίας genetivos rei exhibent.

Ἐπιμιμνήσκομαι sibi asciscit genetivum personae I 26 ἐκεῖνοι, ὧν ἐπεμνήσθην, III 152 τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, genetivum rei I 84 τῶν οἰκοπέδων καὶ τῶν λάκκων, I 146 τοιούτων, II 31 ἐφ' ἡμῶν γεγενημένα, τούτων ἐπεμνήσθην.

Καταγελάω II 136 τῶν ἄλλων, III 212 τῆς πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίας.

Καταπτύω II 23 δωροδοκίας, III 73 τῶν Μακεδόνων.

Καταφρονέω I 67 τῶν θεῶν, I 114 ὑμῶν, I 122 ἁπάσης βλασφημίας, II 149 τῶν σῶν λοιδοριῶν, III 53 τῶν δικαστηρίων, III 82 τῆς πόλεως, III 148 τῶν Ἑλλήνων, III 203 καὶ ὑμῶν καὶ τῶν νόμων.

Μέλω I 158 ὧν ἥκιστά μοι μέλει sc. ἀπεχθείας, III 208 μᾶλλόν σοι μέλει τῶν αὐθημερὸν λόγων ἢ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως.

Μιμνήσκομαι assumit:

a) genetivum personae I 141 Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου καὶ Ὁμήρου καὶ ἄλλων ποιητῶν et paulo infra φιλοσόφων ἀνδρῶν, I 170 ἑνὸς τῶν δεινὰ πεπονθότων, I 182 τῶν προγόνων, I 193 οὐδενὸς ὀνομαστί et paulo infra αὐτῶν, II 85 Κερσοβλέπτου, III 182 τοῦ θηρίου τούτου (sc. Δημοσθένους) κἀκείνων τῶν ἀνδρῶν.

b) genetivum rei I 76 τῶν ἔργων, I 80 τειχῶν ἐπισκευῆς, I 86 τῶν διαψηφίσεων καὶ τῶν Δημοφίλου πολιτευμάτων, I 106 δυοῖν δ' ἢ τριῶν (sc. ἀρχῶν), II 74 τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας καὶ τῶν τάφων τῶν προγόνων καὶ τῶν τροπαίων, II 75 ἁπάντων τούτων, II 76 τῆς εἰρήνης, II 114 οὐδενὸς τῶν ἀναγκαίων, II 117 ὧν οὐ μέμνηνται, II 167 πότ' αὐτῶν μνησθήσομαι; III 8 τῶν ὅρκων καὶ τῶν νόμων, III 91 τῶν ἀδικημάτων, III 118 τῆς τῶν Φωκέων συμμαχίας, III 118 ἃ ἐγὼ οὔτε τότ' ἐκαρτέρουν ἀκούων οὔτε νῦν ἡδέως μέμνημαι αὐτῶν, III 118 τῆς τῶν Ἀμφισσέων ἀσεβείας,

III 127 οὐκ ἐᾷ μεμνῆσθαι τῶν ὅρκων οὐδὲ τῆς ἀρᾶς οὐδὲ τῆς τοῦ θεοῦ μαντείας, III 203 τῶν δημοσίων ἀδικημάτων οὐδενός.

c) accusativum rei I 160 τοὺς νόμους, II 7 τί, II 156 τὰς ἀνοσίους τέχνας, III 72 τὸ ῥῆμα, III 166 τὰ μιαρὰ καὶ ἀπίθανα ῥήματα, III 176 ἐκεῖνο, III 254 τὸν καιρόν.

d) praepositionem περὶ cum genetivo.

1. personae I 142 περὶ Πατρόκλου καὶ Ἀχιλλέως, I 158 περὶ τῶν ὁμοτρόπων Τιμάρχου, III 84 περὶ τῶν Εὐβοέων.
2. rei I 100 περὶ ὧν sc. μαρτυριῶν, II 167 περὶ στρατείας.

e) praepositionem ὑπέρ cum genetivo rei II 101 ὑπέρ τῶν μεγίστων sc. πραγμάτων.

Pro verbo μιμνήσκομαι etiam in usum vocatur μνείαν ποιοῦμαι περί τινος I 160 περὶ συνθηκῶν, III 114 περὶ αὐτῶν sc Ἀμφισσέων et vice passivi fungitur μνεία γίγνεται περί τινος II 82 περὶ Κερσοβλέπτου, II 98 περὶ τῆς ἐπὶ Θρᾴκης ὁδοῦ.

Ceterum ex his exemplis elucet Aeschinem in verbis recordandi et obliviscendi, quamquam structuris usus est variis, genetivum rei etiam neutro pronominis posito praetulisse accusativo.

Προνοέομαι II 167 τοῦ παρόντος κινδύνου. Vices huius verbi sustinet bis πρόνοιαν ποιέομαι, quod alterum cum genetivo, I 54 τῶν δὲ καλῶν ἢ τῶν αἰσχίστων, alterum cum praepositione περί et genetivo, I 6 περὶ σωφροσύνης, coniungitur, semel πρόνοιαν ἔχω, quod praepositionem ὑπέρ cum genetivo asciscit II 114 ὑπὲρ εὐσεβείας.

Ὑπομιμνήσκω semel genetivum rei et accusativum personae III 156 μηδ' ὑπομιμνήσκετε τῶν ἀνιάτων καὶ ἀνηκέστων κακῶν τοὺς ταλαιπώρους Θηβαίους, bis accusativum et personae et rei sibi adiungit II 70 βούλομαι δ' ὑμᾶς καὶ τοὺς καιροὺς ὑπομνῆσαι, III 159 ἐκεῖνο ὑμᾶς ὑπομνῆσαι βούλομαι.

Φροντίζω I 176 γεγονότων ἀδικημάτων, II 183 οὔτε ἱερῶν οὔτε σπονδῶν οὔτε τραπέζης φροντίσας.

Deinde genetivum requirunt verba imperandi et potiendi:

Ἄρχω III 258 ἐξεκήρυξαν ἐξ ἁπάσης, ἧς ἄρχουσιν Ἀθηναῖοι.

Ἐπικρατέω I 84 πάντων τῶν ἀνθρωπίνων λογισμῶν.

Ἡγέομαι II 80 χρὴ θεωρεῖν τοὺς στρατηγοὺς πρὸς τὰς δυνάμεις, ὧν ἡγοῦντο, II 153 τῶν λόγων.

Κρατέω III 4 τῆς τῶν ῥητόρων ἀκοσμίας.

Tum genetivus adiungitur praedicativus verbis γίγνομαι et εἰμί notione possessiva aut partitiva.

γίγνομαι notionem partitivam exhibet: I 19 μὴ ἐξέστω αὐτῷ τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθαι et III 235 ἔνιοι δὲ καὶ τῶν τριάκοντα ἐγένοντο.

εἰμί a) notio possessiva invenitur locis I 27 εἴ τις μὴ προγόνων ἐστὶν ἐστρατηγηκότων, I 71 ταῦτα εἶναι πολλῆς ἀβελτερίας φήσουσιν, I 94 τὸ μὲν γὰρ ἡμαρτηκέναι τι περὶ τὸ σῶμα παιδὸς εἶναί φησι, τὸ δὲ τὰ πατρῷα κατεδηδοκέναι ἀνδρός, I 123 ἃ δὲ πείθει σε Δημοσθένης λέγειν, οὐκ ἀνδρός ἐστιν ἐλευθέρου, ἀλλὰ πόρνου . ., I 125 οὐ γὰρ εἶναι Δήμωνος sc. τὴν συνοικίαν. II 72 ἐξέλειπον Χερρόνησον τὴν οὖσαν ὁμολογουμένως Ἀθηναίων, II 80 ἔσονται τῶν πολέμων αἱ μὲν εὔθυναι τῶν πρέσβεων, αἱ δὲ δωρεαὶ τῶν στρατηγῶν, II 124 ταῦτα γὰρ τοῦ γόητος ἀνθρώπου sc. ἐστίν, III 168 θεωρήσατε αὐτόν, μὴ ὁποτέρου τοῦ λόγου, ἀλλ' ὁποτέρου τοῦ βίου ἐστίν, III 183 ἵνα μὴ τῶν στρατηγῶν,

ἀλλὰ τοῦ δήμου δοκῇ εἶναι τὸ ἐπίγραμμα, III 229 οὐ Δημοσθένους ἦν ὁ λόγος, ἀλλ' ἀνδρὸς στρατηγοῦ.

b) notio partitiva illustratur locis I 49 τούτων δ' ἐστὶ τῶν ἀνδρῶν ὁ Μισγόλας, I 54 τῶν δὲ ἐκ τῆς διατριβῆς ταύτης ἐστί τις Πιττάλακος, II 15 ὧν ἦν Ἰατροκλῆς. Praepositio ἐκ addita est I 81 ἦν ἐκ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν et II 78 ἐκ τῶν νομάδων Σκυθῶν τὸ πρὸς μητρὸς ὢν γένος.

Deinde genetivus indicat pretium et iungitur cum verbis:

Ἀξιόω III 52 τούτων ἀξιωθείς, III 132 τῆς τε δόξης ταύτης καὶ τῆς ἐπὶ τὸν Πέρσην ἡγεμονίας ἠξιωμένους.

Ἀποδίδομαι I 96 τῆς ἀξίας et paulo infra τοῦ ἤδη εὑρίσκοντος, I 99 δισχιλίων δραχμῶν, III 52 τριάκοντα μνῶν.

Γράφω II 165 λόγους μισθοῦ, III 242 ψήφισμα μισθοῦ.

Ἐπριάμην I 98 τὴν οἰκίαν εἴκοσι μνῶν, I 107 τριάκοντα μνῶν τὴν ἀρχήν.

Μισθόομαι I 137, 164 ἀργυρίου.

Πολιτεύομαι III 232 μισθοῦ.

Πράττω I 52 μισθοῦ.

Τιμάω I 113 τοῖς μὲν ἐξάρνοις ἐτιμήσατε ταλάντου ἑκάστῳ, τούτῳ δὲ τριάκοντα μνῶν.

Τιμάομαι θανάτου: II 5, 59, 159.

Ὑποτίθημι III 104 ὑπέθεσαν αὐτῷ τοῦ ταλάντου τὰς δημοσίας προσόδους.

Postremo genetivum sibi asciscunt verba causam, qua aliquid fit, indicantia:

Αἰτιάομαι uno loco, quo neutrum pronominis exstat, adiungitur accusativo adverbiali I 51 οὐκ ἂν ὤκνησα αὐτὸν οὐδὲν αἰτιᾶσθαι.

Αἱρέω III 156 παρανοίας τὸν δῆμον.

Ἁλίσκομαι I 85 ψευδομαρτυριῶν, III 251 παρανοίας. Genetivo substantivum γραφή accusativo relationis, ut ita dicam, adiunctum est III 232 τοὺς τὰς τῶν δώρων γραφὰς ἁλισκομένους ἀτιμοῦτε. Solus accusativus reperitur III 50 δικαίως δή που τὴν γραφὴν ἁλώσεται Κτησιφῶν.

Γράφομαι II 148 λιποταξίου, II 14, III 62, 194, 195 παρανόμων. Accusativus relationis additus est III 212 τραύματος ἐκ προνοίας γραφὰς γραφόμενος.

Ἐπισκήπτομαι I 130 ᾗ (sc. τῇ θεῷ) οὐδὲ ψευδομαρτυριῶν θέμις ἐστὶν ἐπισκήψασθαι.

Κρίνω semel cum genetivo rei I 122 αἰτίας, bis cum praepositione περί et genetivo rei iungitur, II 165 περὶ τοῦ σώματος et III 52 περὶ θανάτου.

Φεύγω II 109 παρανόμων. Accusativus relationis adiunctus est III 194 οὐδεμίαν πώποτε γραφὴν πέφευγε παρανόμων.

Huc accedunt eiusmodi formulae, quae proxime a vi verborum absint:

Δίκην δίδωμι genetivo adiungitur I 192 τῶν ἐπιτηδευμάτων, praepositioni ὑπέρ cum genetivo III 124 ὑπὲρ ὧν εἰς τὸν θεὸν ἐξήμαρτον.

Εὔθυναν δίδωμι bis cum genetivo II 96 ταύτης τῆς πρεσβείας, III 11 τῆς ἀρχῆς, semel cum praepositione ὑπέρ et genetivo coniungitur I 168 ὑπὲρ τῆς πρεσβείας.

Λόγον ἀπολαμβάνω III 27 τῶν ἀνηλωμένων.

Χάριν ἀπολαμβάνω II 4 τῶν σεσωφρονημένων ἐν τῷ βίῳ.

2. De genetivo-ablativo.

Ac primum quidem hoc genetivi genus adiungitur verbis affectuum ac notat causam, qua actio subiecti procreatur et gignitur. Sed horum verborum magna paucitas est apud Aeschinem.

Θαυμάζω cum genetivo rei omnino non coniungitur.[1])

Ὀργίζομαι semel genetivo rei cum participio adscribitur I 176 δόξετε μελλόντων γίγνεσθαι τῶν ἀδικημάτων ὀργίζεσθαι, bis praepositionem ἐπί cum dativo sibi vindicat I 166 ἐπὶ τούτοις et II 3 ἐπὶ ταῖς δωροδοκίαις.

Φθονέω II 139 οὐ γὰρ δὴ φθονήσας γέ μοι τῶν εἰς τὸ σῶμα τιμημάτων.

Deinde genetivum-ablativum requirunt verba, quae aliquem esse superiorem significant. Exstant apud Aeschinem:

Περιγίγνομαι II 21 ὅτι φοβοῖτο μὴ περιγένοιτο ἡμῶν ὁ Φίλιππος, III 115 ὅσῳ περιεγένετο τῆς τῶν Ἀμφισσέων ἀσεβείας, III 173 οὐδεὶς γὰρ πώποτε πλοῦτος τρόπου πονηροῦ περιεγένετο.

Προΐσταμαι II 161 τῆς εἰρήνης, II 176 τοῦ δήμου, III 113 αὐτῶν sc. Ἀμφισσέων.

Tum genetivum-ablativum sibi vindicant verba separandi, quibus adiuncta est notio abstinendi, liberandi, arcendi, egendi, privandi, solvendi:

Ἀπαλλάττω bis adscribitur genetivo I 22 ἀπαλλαγεὶς τῶν νόμων τούτων, II 13 βούλεσθε ἀπαλλαγῆναι τοῦ πολέμου semel praepositioni παρὰ cum genetivo I 53 ὡς ἀπηλλάγη παρὰ τοῦ Ἀντικλέους καὶ τοῦ Μισγόλα. Tribus locis praepositionem ἐξ cum genetivo assumit in locutione ἀπαλλάττομαι ἐκ παίδων I 40, II 99, 167.

Ἀπέχω I 17 τῆς τῶν ἐλευθέρων ὕβρεως, I 146 ἀπέχει μακρὰν τῆς τοῦ βίου τελευτῆς, I 157 τῶν αἰσχρῶν.

Ἀπέχομαι I 133 οὐκ ἀφέξεται οὐδὲ τῶν Ὁμήρου ποιημάτων οὐδὲ τῶν ὀνομάτων τῶν ἡρωικῶν.

Ἀπογιγνώσκω II 6 οἷόν τ᾽ ἐστὶν ἐμοῦ ἀπογνῶναι.

Ἀπολείπομαι I 104 δοκιμασίας, III 149 δωροδοκίας.

Ἀπολύω III 254 τὸν δῆμον τῶν αἰτιῶν.

Ἀπορέω I 159 τῶν τοιούτων.

Ἀποῤῥήγνυμι III 72 τῆς εἰρήνης τὴν συμμαχίαν.

Ἀποστερέω Aeschines coniunxit bis cum accusativo et personae et rei I 158 ἐπαιτιασάμενος τέτταρας δραχμὰς αὐτὸν ἀπεστερηκέναι, II 166 τοῦτον τὰ τῆς φυγῆς ἐφόδια ἀπεστέρησας, semel cum accusativo rei et genetivo personae I 172 οὗτος δ᾽αὐτοῦ τὰ τῆς φυγῆς ἐφόδια ἀπεστέρηκεν. Praeter accusativum personae genetivo rei, quocum hoc verbum saepius ceteri scriptores coniunxerunt, Aeschines non usus est. Passivo genetivus rei adiungitur I 195 τῆς προαιρέσεως, III 58 τούτων.

Ἀφαιρέω genetivum personae et accusativum rei sibi vindicat III 229 οὐ τὴν γλῶτταν ἐάν τις ἀφέλῃ.

Ἀφαιρέομαι praeter accusativum rei cum genetivo personae quinquies I 14 ζῶντος αὐτοῦ ἀφαιρεῖται τὴν ὄνησιν τῆς παιδοποιίας, II 88 τὴν ψυχὴν ἢ τὴν οὐσίαν ἢ τὴν ἐπιτιμίαν τινὸς

---

[1]) videsis pag. 7.

ἀφελόμενος, II 179 οὐ τὰς τοῦ γήρως ἐλπίδας μὴ ἀφέλησθε, III 85 ὃς ἡμῶν Ὠρωπὸν ἀφείλετο, III 140 αὐτῶν ἀφελόμενος Νίκαιαν, cum accusativo personae ter I 117 μὴ ὑμᾶς ἀφέληται τὸ τῆς πόλεως συμφέρον, II 33 εἰ δ' Ἀμφιπολίτας ἀφείλου τὴν Ἀθηναίων πόλιν, III 46 ἀφελόμενος τὸν στεφανούμενον sc. τὸν στέφανον coniungitur.

Ἀφίεμαι I 178 τῶν λόγων, II 77 dativus personae additus est τῆς δημοκρατίας τοῖς τριάκοντα.

Ἀφίσταμαι notione abstinendi vel desistendi praeditum plurimis locis cum genetivo coniungitur I 160 τῆς φιλοτιμίας, II 3 τῶν τοιούτων ἔργων, II 5 τῆς ἀπολογίας, II 33 ὧν Ἀμύντας ἀπέστη, II 77 πάντων, II 153 τῶν τοιούτων, semel praepositio ἀπό addita est III 242 ἀπὸ τῆς ἀναισχύντου πραγματείας. Notio deficiendi ab aliquo semel exstat et verbum praepositioni ἀπό cum genetivo adiungitur III 142 ἐάν τις ἀφιστῆται πόλις ἀπὸ Θηβαίων.

Δέομαι notionem petendi exhibens cum genetivo personae et infinitivo coniungitur I 37 δέομαι ὑμῶν συγγνώμην ἔχειν, I 61 ἐδέοντο τοῦ Πιτταλάκου ἀναστῆναι, II 1 δέομαι ὑμῶν ἐθελῆσαι ἀκοῦσαι, II 7 δέομαι ὑμῶν ἐπερωτᾶν με, II 12 ἐδεῖτο ὑμῶν ἑλέσθαι, II 15 ἐδεόντο ὑμῶν ἐπιμέλειαν ποιήσασθαι, II 44 δέομαι ὑμῶν προσεπιπονῆσαι, II 149 δεησόμενος ὑμῶν ἐμὲ σῶσαι, III 47 ἵνα δεηθῇ τοῦ δήμου sc. στεφανοῦν, III 100 δεήσονται τῶν Ἐρετριέων μηκέτι διδόναι τὴν σύνταξιν ὑμῖν, III 205 ἐὰν ὑμῶν δέηται συγχωρῆσαι αὐτῷ, III 257 δεόμενον ὑμῶν μηδενὶ τρόπῳ τοὺς Δημοσθένους λόγους περὶ πλείονος ποιήσασθαι, sine obiecto personae infinitivo adiungitur III 100 οἵτινες δεήσονται νομίζειν κτλ. et III 103 δεησόμενον τὸ τάλαντον ἀφεῖναι τῇ πόλει, infinitivo et genetivo personae accusativus figurae etymologicae quam vocant additus est II 43 ἐμοῦ δὲ καὶ δέησιν ἰσχυρὰν ἐδεήθη μὴ παραλιπεῖν, praeter genetivum personae accusativus figurae etymologicae solus invenitur III 61 δεήσομαι ὑμῶν μετρίαν δέησιν. Notione egendi insita hoc verbum sequitur genetivus personae III 119 ἑτέρων μαρτύρων, genetivus rei II 125 νυκτερινῆς ἐπιστολῆς, II 175 εἰρήνης, III 104 ἐλαχίστου χαλκοῦ, bis, III 104, 119, accusativus adverbialis οὐδὲν additus est.

Δέω nisi in locutione μικροῦ vel ὀλίγου δεῖν non invenitur (III 31 ἔχει μικροῦ δεῖν δέκα τάλαντα, III 165 ἔξω τῆς οἰκουμένης ὀλίγου δεῖν πάσης μεθειστήκει, III 199 ὀλίγου δέω εἰπεῖν).

Διαζεύγνυμι II 179 ἐμοῦ διαζυγέντες.

Διαμαρτάνω II 155 τοῦ τρόπου.

Διασφάλλομαι II 35 τῶν γεγραμμένων, III 91 τῆς συμμαχίας.

Διαφέρω I 26 ὅσον διαφέρει Σόλων Τιμάρχου, I 37 ὅσον διαφέρουσιν τῶν νόμων τῶν ὑμετέρων, I 49 τῶν ἄλλων et paulo infra τούτου, I 75 ἑτέρων, II 9 τῶν Ἑλλήνων, II 184 πάντων, III 162 ἑτέρων.

Εἴργω I 183 θανάτου καὶ τοῦ ἀνάπηρον ποιῆσαι, II 115 ὑδάτων ναματιαίων, III 122 τοῦ ἱεροῦ.[1])

Ἐκβάλλω II 9 τῆς ἀρχῆς.

Ἐκκλῄω II 85 τῆς συμμαχίας, III 74 τῶν ὅρκων.

Ἐξίσταμαι II 4 ἐξέστην ἐμαυτοῦ, II 39 παντελῶς ἐξιστάμενος αὑτοῦ.

Κλέπτω ex analogia verborum privandi bis cum genetivo personae coniungitur I 110 ἔκλεπτον δὲ τῆς πόλεως κοινῇ καὶ μάλα φιλεταίρως χιλίας δραχμάς et paulo infra κλέπτουσιν ὑμῶν ἀνὴρ καὶ γυνὴ κοινῇ χιλίας δραχμάς. Qui usus haud ita vulgaris videtur esse.

---

[1]) Verba composita *ἀπελαύνω* (I 34, II 86) et *ἐξελαύνω* (I 112, II 29) praepositionem habent repetitam, *ἐξείργω* cum praepositionibus *ἐξ* (III 117), *ἀπό* (I 32, 46), *ἔξω* (III 176) coniungitur.

Παραχωρέω I 121 τῆς ἀπολογίας, III 5 τῆς πολιτείας τισίν, III 165 σοὶ τοῦ βήματος, III 251 τῶν ἔργων ἑτέροις.

Περιαιρέω cum genetivo personae et accusativo rei coniungitur I 131 σοῦ τὰ κομψὰ ταῦτα χλανίσκια περιελόμενος, II 51 αὐτοῦ τὴν τύχην περιελών, III 136 περιελόντες τοῦ ποιητοῦ τὸ μέτρον.

Προλαμβάνω, cum significat ‚praeveniendo eripere', rem, quae eripitur, accusativo, rem, de qua aliquid tollitur, genetivo assumit III 239 ἃ προλαβὼν τοῦ βασιλικοῦ χρυσίου. Eadem cum notione, sed sensu translato usurpatur προκαταλαμβάνω τινί τι III 67 τοῖς πρέσβεσι προκαταλαμβάνειν τὴν ἐκκλησίαν.

Προσδέομαι I 76 ἔτι ταῦτα μαντείας προσδεῖται; I 78 οὐδὲν γάρ, οἶμαι, δοκεῖ προσδεῖσθαι ὑμῖν λόγου οὐδὲ μαρτυρίας, I 161 εἴπερ τὸ πρᾶγμα δίκης προσδεῖται, II 125 τὸ πρᾶγμα ἐμοῦ προσεδεῖτο.

Στέρομαι genetivum rei sibi vindicat II 175 στερηθέντες πολλῶν ἀγαθῶν, II 182 οὐδεὶς ἐστέρηται τῆς πατρίδος.

Συνδέομαι II 179 κἀμοὶ μὲν συνδεησόμενοι πάρεισιν ὑμῶν πατὴρ μέν, . . . ἀδελφοὶ δὲ . . .

Ὑποτέμνομαι III 67 τοὺς χρόνους ὑμῶν ὑποτεμνόμενος.

Ὑφαιρέομαι assumit genetivum personae, cui aliquid subducitur I 175 ὡς εὖ τὸ πρᾶγμα ὑφείλετο τῶν δικαστῶν, III 66 τοὺς καιροὺς ὑφαιρούμενος τῆς πόλεως, III 94 δέκα τάλαντα ὑφελόμενοι ὑμῶν, res, cui aliquid subducitur, cum praepositione ἀπὸ et genetivo coniungitur III 19 ἀπὸ τῶν ὑμετέρων πολλὰ μὲν ὑφαιρουμένους.

Φείδομαι semel II 127 cum genetivo personae coniunctum reperitur: μὴ φείσησθέ μου.

Postremo verba, quae cum praepositione κατά composita sunt, genetivum-ablativum sibi vindicant. Res, cum genetivus personae est additus, plerumque accusativo exprimitur.

Ἀντικατηγορέω I 178 τῶν κατηγόρων.

Καταγιγνώσκω notionem condemnandi exhibet I 79 αὐτοῦ, I 111 τουτουί, I 165 τοῦ πράξαντος αἰσχύνην, II 6 bis ἑαυτοῦ, III 171 θανάτου καταγνωσθέντος αὐτοῦ, III 172 θάνατον αὐτοῦ τῶν προγόνων κατέγνωτε, insimulandi III 46 τοσαύτην ἀνελευθερίαν τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων καταγνῶναι τίς ἂν τολμήσειεν; III 214 τοὺς κατεγνωκότας ἀλλήλων.

Καταμαρτυρέω II 154 ἐμοῦ τὰ ψευδῆ καταμαρτυρεῖν αὐτὸν ἔπειθεν.

Καταχειροτονέω III 52 ἣν (sc. καταχειροτονίαν) κατεχειροτόνησε Μειδίου.

Καταψεύδομαι II 92 ὃς τοῦ βουλευτηρίου καὶ τῶν δημοσίων γραμμάτων καὶ τοῦ χρόνου τῶν ἐκκλησιῶν καταψεύδεται, III 77 τῶν θεῶν, praepositio κατά genetivo addita est II 87 τηλικαῦτα κατ᾽ ἀνδρὸς πολίτου. Semel reperitur συγκαταψεύδομαι cum genetivo personae II 158 Ἀριστοφάνης μου συγκατεψεύσατο.

Καταψηφίζομαι I 78 τουτουί, I 80 τούτου, II 6 Φιλοκράτους θάνατον.

Κατηγορέω coniungitur

a) cum genetivo personae II 18 ὁ νυνὶ Φιλοκράτους κατηγορῶν, II 69 πότερα ὑμῖν δοκεῖ Δημοσθένης ἐμοῦ κατηγορηκέναι ἢ τοὐναντίον αὐτὸς αὑτοῦ; II 82 ὁ νυνὶ κατηγορῶν ἐμοῦ, II 142 κατηγόρουν ἄν μου, II 144 τὴν δ᾽αὐτὴν ταύτην ἥκειν νῦν θεὸν ἐμοῦ κατηγοροῦσαν, III 26 οὐ κατηγορῶν αὐτῶν λέγω. Pro verbo κατηγορέω invenitur κατηγορίαν ποιοῦμαι II 8 τῆς κατηγορίας τὴν

πλείστην πεποίηται Φιλοκράτους κτλ et figura etymologica κατηγορίαν κατηγορῶ II 164 ταύτην τὴν κατηγορίαν καὶ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων κατηγορήσεις.

b) cum genetivo personae et accusativo rei II 163 ψευδῆ μου κατηγορεῖς.

c) cum accusativo rei II 4 ὕβριν καὶ παροινίαν κατηγόρει, III 144 ταῦτ' οὐκ ἐγὼ μὲν κατηγορῶ.

d) cum genetivo rei II 3, 93 δωροδοκίας, II 123 ἐκείνης (sc. πρεσβείας), II 165 τῆς πράξεως, III 55 ὁποίου τούτων τῶν τεττάρων αὐτοῦ καιρῶν κατηγορῶ, III 215 οὐκ ἀποχρῇ αὐτῷ, εἴ τινας δημηγορίας εἴρηκα, τούτων κατηγορεῖν, III 216 τῆς σιωπῆς μου κατηγορεῖ. Verbi κατηγορέω vices sustinet κατηγορίαν ποιοῦμαι II 8 τῆς εἰρήνης καὶ τῶν Εὐβούλου πολιτευμάτων, quod semel I 39 cum praepositione περί et genetivo coniungitur: περὶ τούτων ἐγὼ τὰς κατηγορίας ποιήσομαι.

Videmus igitur genetivi usum ad crimen significandum, cuius aliquis reus est, Aeschinis proprium fuisse, cum ceteri scriptores accusativum rei praetulerint.[1]) Exempla genetivi rei praeterea nisi bis apud Demosthenem et semel apud Isocratem non inveniuntur.[2])

e) cum genetivo et personae et rei II 96 καὶ ταύτης τῆς πρεσβείας οὐ κατηγόρεις μου, III 56 ἁπάντων τῶν τεττάρων καιρῶν κατηγορῶ σου.

Cuius usus apud scriptores Atticos praeterea unum exemplum invenitur apud Demosthenem 21, 5 παρανόμων ἢ παραπρεσβείας ἢ τινος ἄλλης αἰτίας ἔμελλον αὐτοῦ κατηγορεῖν.[3])

---

[1]) Kühner l. l. § 421. 4 Adn. 9. pag. 404.

[2]) cf. H. Stephanus, Thesaurus linguae Graecae edd. C. Hase, Guil. et Lud. Dindorf, Paris. 1831—56 pag. 1343.

[3]) cf. H. Stephanus l. l. pag. 1343.